

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 29/12/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 130

Hòa Thượng nói tu hành là phải thật làm, không phải chỉ cần ngưỡng mộ ai đó, mong muốn đi theo sát người đó thì có thể thành tựu. Có rất nhiều người cũng ai cầu với Hòa Thượng, mong được đi theo bên cạnh Ngài nhưng Ngài nói những người đi theo Ngài không thành Bồ Tát mà thành La Sát. Nhiều vị hộ pháp đi theo Hòa Thượng có những hành động thái quá, đây là do họ không nhẫn nại được khi hằng ngày có rất nhiều người muốn được chụp hình và đi cạnh Hòa Thượng.

Cho nên tu hành là phải thực hành một cách triệt để, phải làm theo lời dạy của vị Thầy mà mình tôn kính. Khi Hòa Thượng ở thế gian, đã có rất nhiều người mong muốn tôi đến gặp Hòa Thượng, nhưng tôi không mong cầu việc đó vì tôi nghĩ rằng chỉ cần làm được những gì Hòa Thượng đã dạy mới là việc tốt. Gần Hòa Thượng, chụp một hai tấm hình rồi khoe khoang thì chẳng được lợi ích gì.

Có người từng ở bên cạnh Hòa Thượng không thành Bồ Tát mà trở thành yêu ma quỷ quái. Câu chuyện này có thể ít ai biết nhưng tôi biết. Đó là một người Việt sống tại Hồng Công nằm trong đội hộ pháp của Hòa Thượng. Vị này sau này đã vướng vào lưới tình, tham dục nên chắc chắn sau khi tinh ngộ sẽ vô cùng hối hận. Nhiều người vừa quy y Tam Bảo, có được tấm điệp Quy y và có pháp danh thì liền nghĩ rằng đời sống của họ sẽ tốt nên không chịu chuyển đổi, khởi tâm động niệm vẫn là chìm trong tham cầu, tư lợi. Người như vậy khổ đau vẫn khổ đau, đọa lạc vẫn đọa lạc.

Họ làm ra tấm gương xấu, quy y Phật trên hình thức thì có chứ tu học từ nơi Phật thì không có nên khiến người khác hiểu nhầm rằng tu học Phật chẳng có gì tốt. Chúng ta phải nhớ rằng chân thật tu học Phật pháp mới có hạnh phúc an vui, còn nếu chỉ quy y Phật trên hình thức thì chẳng có được gì.

Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta rằng: ***“Tu học Phật pháp quan trọng nhất là phải bắt đầu từ nơi tâm “chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, từ bi”. Nếu chúng ta có thể có đầy đủ những điều kiện này thì việc tu học Phật pháp không hề khó”***. Cho nên chúng ta luôn phải quán sát xem khi chúng ta làm bất cứ việc gì, chúng ta có làm từ nơi tâm ***“chân thành”*** hay không? Tất cả mọi sự, mọi việc, khởi tâm động niệm, hành động tạo tác, đối nhân xử thế tiếp vật của chúng ta đều phải bắt đầu từ tâm ***“chân thành”***. Tâm ***“chân thành”*** phải là một mảng tâm với tất cả mọi người, không ứng xử phân biệt người tốt hay người xấu.

Để có được tâm này không cần học vị cao ở thế gian mà chú trọng ở chỗ chuyên tu chuyên hoằng, một môn thâm nhập. Điều quan trọng nhất là chúng ta phải tùy theo căn tánh và hoàn cảnh sống của mình để chọn lựa cách tu như thế nào cho phù hợp. Người hiểu biết, xuất phát từ tâm “*chân thành*”, thì ở bất kỳ hoàn cảnh nào, cũng đều có thể độ chúng sanh. Một người có tâm “*chân thành*” mà cuộc đất cũng khiến người ta thấy lạ và đặt câu hỏi rằng người đó cuộc đất bằng nặng lực gì mà không biết mệt mỏi như vậy? Họ làm với tâm “*chân thành*”, từ tâm “*chân thành*” sản sinh ra năng lượng vô hạn.

Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta rằng chăm chỉ nỗ lực học tập trên nền tảng của tâm “*chân thành*” thì không ai là không thành tựu. Ở thế gian, người ta cần học vị nhưng trong Phật pháp thì không cần. Hòa Thượng từng từ chối không nhận bằng tiến sỹ danh dự khi được một trường đại học dành tặng, tuy nhiên sau đó, Ngài vì hết thấy chúng sanh mà nhận tấm bằng tiến sỹ này. Khi có bằng này, Hòa Thượng mới có đủ tư cách tham dự diễn đàn của Liên Hợp Quốc.

Có một vị Hòa Thượng từng đưa ra nhận xét của mình với Hòa Thượng Tịnh Không rằng đa phần những giảng sư thuyết pháp đều tiếp nhận giáo dục tư thực. Họ không có học vị nhưng kiến thức mà họ có được đều từ những vị thầy ở những nhóm lớp nhỏ, tuy vậy, họ vẫn có đủ năng lực mang lại lợi ích cho chúng sanh. Chúng ta biết Hòa Thượng Tịnh Không mới học hết trung cấp nhưng Ngài có đủ năng lực giảng ở đại học Phật giáo. Đây là điểm khác biệt giữa Phật pháp và thế gian pháp.

Qua câu chuyện này chúng ta hãy xem lại tâm của mình trong khởi tâm động niệm, trong hành động tạo tác, trong đối nhân xử thế tiếp vật thường ngày của chúng ta, bắt đầu từ nơi nào? Từ vọng tâm? Từ tâm tham cầu? Từ tâm bao chao dao động hay từ nơi tâm “*chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, từ bi*”? Những ông cụ bà lão ở quê cũng không có học vị nhưng đều có tâm chân thành, tâm cung kính.

Có hai cụ tham dự nghe pháp được ban tổ chức mời ngồi trên ghế cao nhưng hai cụ nhất định không ngồi mà nói rằng các cụ đến đây với tư cách học trò nên không thể ngồi cao hơn Thầy của mình. Câu chuyện của hai cụ là tấm gương cho chúng ta học tập, thật đúng như người xưa từng nói: “*Lễ mà không đủ thì không phải là lễ, lễ mà vượt quá cũng không phải là lễ*”. Thiếu hay quá đáng đều là phi lễ. Với tâm thái này mà niệm Phật, lại có người thường xuyên sách tấn việc niệm Phật thì chắc chắn các cụ sẽ được thành tựu.

Chúng ta phải học tập điểm này, cho dù Thầy hay người lớn đã cho phép chúng ta, chúng ta cũng không lấy đó mà tùy tiện vì giữ lễ thì phải đúng lễ. Đã là chuẩn mực thì phải y theo chuẩn mực, thiếu một chút thì phải làm cho đủ và không đúng chuẩn mực thì nhất định không làm. Điều này cũng thuộc về tâm “*chân thành*”. Chúng ta hỏi học qua loa những việc nhỏ sẽ khiến chúng ta trở thành người tùy tiện.

Người có được tâm “*chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, từ bi*” không cần phải là người có học vị. Một khi đạt được tâm này thì nỗ lực tu học của người đó nhất định có thành tựu. Thậm chí nếu người này làm các việc lợi ích chúng sanh thì nhất định chúng sanh sẽ có được sự giúp đỡ.

Trong bài hôm nay có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Pháp môn Quan Âm có phải là chánh pháp không?*”

Đã có nhiều giáo phái ra đời dẫn dắt người khác đi sai đường, thậm chí đến chết họ cũng chẳng biết rằng mình bị lừa. Hằng ngày nếu chúng ta không có chánh tri chánh kiến thì sẽ bị tà tri tà kiến dẫn đạo, dọa nạt bắt chúng ta làm theo. Ví dụ có những tin nhắn rằng nếu bạn đọc được thông tin này thì mau gửi cho 50 người tiếp theo nếu không bạn sẽ gặp tai ương v.v. Nếu chúng ta gửi đi thì đã vô tình tiếp tay cho tà đạo. Phật pháp phải được truyền giáo một cách chính thống, được pháp luật công nhận cho phép, chứ không lén lút tuyên truyền.

Trả lời câu hỏi này Hòa Thượng nói: “*Chiếu theo lý mà nói thì Bồ Tát Quán Thế Âm không phải là tà giáo, thế nhưng nếu đem danh hiệu của Ngài làm thành nhân hiệu đi liền theo đó là những cách làm trái với giáo huấn của Phật Đà thì đó là tà giáo. Những việc này mà bị công an bắt thì là chính xác. Nếu chân thật y theo Kinh điển mà Bồ Tát Quán Thế Âm giáo huấn để tu học thì đó là chánh pháp.*”

Có người mu muội không phân biệt được đâu là tà đạo. Khi họ nghe người khác nói rằng chỉ cần đến nghe thì được tiền, được mạnh giỏi, bình an nhưng không được kể cho ai thì họ vẫn liền tin ngay. Họ đã dắt người thân, mẹ của mình đến nghe. Họ không nhận ra rằng cách truyền đạo mờ ám như vậy chính là tà đạo.

Hòa Thượng phân tích: “*Kinh điển của Quán Thế Âm Bồ Tát tổng cộng có ba bộ, đều là phụ lục trong Đại Kinh, không phải là in riêng. Bộ Kinh thứ nhất ở trong Kinh Hoa Nghiêm, Thiện Tài Đồng Tử tham phỏng Bồ Tát Quán Thế Âm. Bồ Tát khai thị đối với Thiện Tài, nói đến phương pháp, lý luận mà Ngài đã tu hành và những bi nguyện mà Ngài phổ độ chúng sanh.*”

“*Bộ Kinh thứ hai nằm trong quyển thứ sáu của Kinh Lăng Nghiêm, đó là Quán Thế Âm Bồ Tát Nhĩ Căn Viên Thông Chương. Đây là Bồ Tát Văn Thù vì chúng sanh ở thế giới Ta Bà của chúng ta mà chọn lựa. Bồ Tát nói rất hay: “Thử phương chân giáo thể, thanh tịnh tại âm văn.” Cho nên Bồ Tát Quán Thế Âm có duyên rất đặc biệt đối với chúng sanh thế giới Ta Bà. Bồ Tát Quán Thế Âm vì chúng ta khai thị pháp môn tu học. Cảnh giới, phương pháp, lý luận đều nói được rất rõ ràng.*”

“*Thử phương chân giáo thể, thanh tịnh tại âm văn*” nghĩa là cái thể chân thật của phương này chính là “*thanh tịnh tại âm văn*”. “*Âm văn*” là nghe bằng tánh nghe, nghe bằng tâm chân thành, tâm từ bi của chính mình, không phải nghe bằng lỗ tai.

Hòa Thượng nói: **“Bộ Kinh thứ ba được lưu thông rất rộng rãi là Quan Thế Âm Bồ Tát Phổ Môn Phẩm trong Kinh Pháp Hoa. Quan Thế Âm Bồ Tát Phổ Môn Phẩm chủ yếu nói ra cách Bồ Tát giáo hóa chúng sanh. Do đây có thể biết, trên Kinh Lăng Nghiêm là nói đến Bồ Tát tự hành, Phẩm Phổ Môn là nói đến Bồ Tát giáo hóa và trong Kinh Hoa Nghiêm là nói đến tự hành hóa tha. Căn cứ vào ba bộ Kinh này mà tu hành chính là Quán Âm pháp môn.**

Bồ Tát có 32 ứng thân để độ chúng sanh, đáng hiện thân Phật hay hiện thân quý thần thì hiện thân Phật, thân quý thần. Đây là cách mà Bồ Tát tiếp cận, giáo hóa, khuyên bảo nhắc nhở chúng sanh. Giáo hóa chính là hóa tha và tự hành là chính mình tu tập.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta cần tỉ mỉ mà quan sát, phải nhận thức rõ ràng. Nếu như giả danh hiệu của Bồ Tát Quan Thế Âm hay mượn danh Bồ Tát Quan Thế Âm để truy cầu danh lợi, lừa gạt tín chúng thì đó chính là tà.”** Phật nói thời kỳ Mạt pháp, Ma tử mà tôn đã dùng hết những mỹ từ của nhà Phật để dụ hoặc người ta tin tưởng. Hiện tại người ta còn giả mặc áo cà sa của nhà Phật để đi xin ăn. Thế gian này hữu danh vô thực rất nhiều. Chỉ là tu trên danh nghĩa còn thực chất thì không. Nhiều nơi cũng là niệm Phật, họ bảo không lấy tiền nhưng niệm Phật một thời gian thì thứ gì họ cũng có, từ nhà lầu đến xe hơi.

Hòa Thượng từng nói: **“Phật pháp chân chánh không nhắc đến tiền”**. Cả đời Hòa Thượng đã chứng minh cho chúng ta thấy, từ năm 36 tuổi đến khi vãng sanh. Ngài đã **“Không quản tiền, không quản việc, không quản người”**. Tuy là không quản nhưng Ngài lại có tiền để in Kinh sách, in Đại Tạng Kinh, xây trường học, tặng xe cứu thương cho các ma sơ, tặng thuốc cho đoàn đi Châu phi v...vv. Ngài không quản việc mà lại có rất nhiều việc để bôn ba trên thế giới và Ngài không quản người nhưng có rất nhiều người đứng xếp hàng để chờ được làm việc cho Ngài.

Cho nên, mọi người hết sức cẩn thận vì tà sư nói pháp nhiều như cát sông Hằng. Điều quan trọng nhất là chúng ta tu hành chúng ta mới được giải thoát. Nếu chúng ta tu sai thì chính chúng ta bị đọa lạc. Còn họ dám làm những việc như vậy là do họ không sợ, họ không tin nhân quả, họ muốn có nhiều tiền vì tiền là trên hết và họ muốn truy cầu **“danh vọng lợi dưỡng”**. Tôi đã nói với mọi người rất nhiều lần rằng: **“Những thứ gì mình nhận được không trả bằng tiền thì mình trả bằng chính phước báu trong sinh mệnh của mình.”** Có người nói rằng họ đi làm sưởng lắm, chỉ ngồi trong máy điều hòa, chẳng làm gì, cứ tới tháng là nhận 15 triệu. Ai cũng tưởng như thế là tốt, nhưng mọi người không biết rằng một khi đã hưởng hết phước thừa rồi thì cuộc đời của họ thật thâm.

Trong vòm trời này không sót một mảy bụi nào. Những việc chúng ta làm tốt, chúng ta hi sinh phụng hiến, chúng ta cống hiến cho cuộc đời này không mất đi chút nào. Nếu chúng ta tận hưởng, thỏa mãn sự tham cầu thì nhân quả của việc đó cũng không mất đi chút nào. Cho nên **“những gì chúng ta bỏ ra mà không nhận bằng tiền thì**

nhận bằng phước báu”. Bản thân tôi đã chứng thực điều này. Tôi làm đủ mọi thứ việc từ trồng rau, làm đậu phụ, gói bánh đến dịch thuật, dạy học, giảng pháp. Đó là bản thân tôi biết được sự thật này nên tận tâm tận lực hy sinh phụng hiến để dành một chút phước báu cho lúc vãng sanh không bệnh, tự tại mà ra đi./

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!